

Magyar színház Torontóban

Nemrégiben *Kisvárdán* bemutatkoztak a határainkon túli magyar színházak. A környező országok társulatai többé-kevésbé szem előtt vannak, ám keveset tudunk a kanadai magyar teátrumról.

— A jelenlegi torontói *Magyar Színház* 1987. október 22-én nyitott ki *Heltai Jenő A néma levente* című darabjával — mondja *Kosaras Vilmos* művészeti vezető és mindenek (hiszen rendez és játszik is), vagy ahogy — fogalmaz: *főfoglalkozású magyar*. — Korábban a *Kerész Sándor* vezette társulat dolgozott ezen a néven, harminc éven keresztül.

— *Van közönségük?*

— 30-35 ezer magyar él Torontóban. Sokan asszimilálódtak, sokan vágták el minden kapcsolatukat magyarsággal. Azért így is tízezer a cimlistánk. A közönségszervezés telefonon folyik. Természetesen előadásaink nagyon kis szériát érhetnek csak meg, viszont öt premierünk van évente. Egyébként talán ez az egyetlen magyar színház a világban, amely csak a jegybevételből tartja fenn magát, mindenféle anyagi támogatás nélkül.

— *Kiből áll a társulat?*

— Túlnyomórészt profi színészekből, valamint lelkes amatőrökből. Nem ebből élünk persze, mindenkinek van „rendes” munkája. A színházszeretet tartja össze a csapatot. Vendégművészek korábban és most is gyakran érkeznek hozzánk *Magyarországról*. Például *Németh Marika*, *Marik Péter*, vagy a már lassan saját tagnak nevezhető *Császár Angéla*.

— *Milyen darabokat játszanak?*

— Mivel önfenntartók vagyunk, sok a közönségszereplő, nem szüggellünk operetteket sem játszani. A bevételt viszont az igényesebb darabokra fordítjuk. Legutóbbi premierünk a *Hegedűs a háztetőn* volt: a mindenkori kisebbségi sorssal, családszeretettel foglalkozó darab nagyon aktuális számunkra; kivált a nemrég érkezett erdélyi és vajdasági magyarokra volt nagy hatással.

— *Láthatjuk-e itthon a torontói Magyar Színház előadásait?*

— *Kisvárdára* minket is meghívtak, csak sajnos nem gyűlt össze annyi pénz, hogy át tudunk volna jönni. Jövőre igyekszünk itt lenni a *Bánk bánnal*, valamint egy emigrációs irodalmi dokumentum-összeállításal, mely-

nek címét *Máraitól kölcsönöztük: „Es lehullik nevünk-ről az ékezet”*. Az összeállítás szólna a honvágyról, valamint azokról a vívódásokról, hogy ugyan ma már hazamehetnénk, de gyermekeink kanadaiak is, és unokáink még inkább azok lesznek.

— *Amikor felkerem a beszélgetésre, a Népszavának szívesen mondott igent, másokat azonban visszautasított. Ezek szerint van véleménye a magyar belpolitikai eseményekről?*

— Ahogy kívülről látom az országot, úgy tűnik föl, a rendszerváltás nem tudott mit kezdeni a megkövesedett provincializmussal. *Eörsi István* írta egykor, hogy *Ber-*

linben még az időjárás térképén sincs rajta *Budapest*. Nos, örömmel jelenthetem, hogy a CNN adásaiból ma már lehet tudni, esik-e az eső a fővárosban. Sokkal nagyobb figyelem kíséri a magyar eseményeket, mint korábban, s bizony gyakran negatív felhangokkal. Gondolok itt a horvátországi fegyverszállításra, a nevezetes *Zwack-botrányra*, vagy például a *Surányi-menesztésre*. Visszatartó az urbanus-népies vita újjáélesztése is, sehol máshol nem osztják fel így az értelmiséget. Pedig nem mindegy, mit gondolnak rólunk, magyarokról a világban. Nekünk sem, odakint, az óceánon túl.

Maróthy György